

Alexandra Bracken

Niciodată înduplecate

Traducere din engleză de Camelia Ghioc

În amintirea tatălui meu

Prolog

Visul și-a făcut prima dată apariția în a doua mea săptămână la Thurmond și a continuat să mă chinuie cel puțin de două ori pe lună. Cred că era oarecum de înțeles că s-a născut acolo, în spatele gardului electric care zum-zăia în jurul lagărului. Tot ce însemna locul acela te seca și te eroda, până nu mai rămânea decât ce era mai rău din tine și nu mai conta câți ani treceau — doi, trei, șase. Cât timp purtai uniforma aceea verde, captiv în aceeași rutină monotonă, timpul se oprea horcăind în loc, ca o mașină care-și dă duhul. Știam că mă făceam mare, fiindcă zărisem reflexii fugare ale schimbărilor de pe fața mea în suprafețele metalice ale meselor din cantină, dar nu mă simțeam mare. Se produsese o ruptură între cine eram și cine fusesem, iar eu rămăsesem împotmolită undeva la mijloc. Mă întrebam dacă mai eram măcar Ruby. În lagăr nu aveam nume în afara barăcii mele. Eram doar un număr: 3285. Eram un fișier pe un server sau un dosar încuiat într-un fișet cenușiu ca oțelul unei arme. Oamenii care mă cunoscuseră înainte de lagăr nu mă mai cunoșteau.

Începea întotdeauna cu același tunet, aceeași explozie de zgomot. Eram bătrână — sucită, cocârjată,

suferindă — și stăteam în picioare în mijlocul unei străzi aglomerate. Era posibil să fi fost o stradă de pe undeva din Virginia, locul meu de baștină, dar trecuse atâta vreme de când nu mai fusesem pe-acasă, că nu puteam fi sigură pe deplin.

Pe lângă mine, de-o parte și de alta, treceau mașini îndreptându-se în sensuri opuse pe o șosea lungă și întunecată. Uneori auzeam tunetul unei furtuni care se apropia, alteori claxoanele zbierau tot mai tare și mai tare și mai tare, pe măsură ce se apropiau. Câteodată nu mai auzeam absolut nimic.

Dar în afară de asta, visul era întotdeauna același.

Două mașini negre identice se opreau lângă mine cu scrâșnet de frâne și apoi, de cum ridicam privirea, o lua înapoi. Totul o lua înapoi. Ploaia se dezlipea de pe asfaltul negru, cleios, și plutea în sus, ridicându-se prin aer în stropi perfecți, sclipitori. Soarele aluneca pe cer în sens invers, fugărindu-se cu luna, și cu trecerea fiecărui ciclu îmi simțeam spinarea bătrână și cocoșată îndreptându-se os cu os până ce mă îndreptam din nou. Când îmi ridicam mâinile în fața ochilor, cutele și venele albastre-vineții se netezeau, ca și cum bătrânețea se topea fără urmă de pe mine.

Iar apoi, acele mâini se făceau tot mai mici și mai mici. Perspectiva mea asupra drumului se schimba; hainele păreau să mă înghită cu totul, sunetele erau asurzitoare și mă buimăceau și mai tare. Dar timpul gonia înapoi și mai repede, aruncându-mă la pământ, vâjâindu-mi nebunește prin creier.

Cândva, visam că dau timpul înapoi, că recâștig tot ce am pierdut și persoana care am fost.

Acum nu mai visez.

Unu

Scobitura brațului meu se fixă pe gâtulejul bărbatului strângându-l, în timp ce tălpile de cauciuc ale bocancilor lui izbeau haotic în pământ. Unghiile lui mușcau din țesătura neagră a cămășii și mănușilor mele, răsărindu-le cu disperare. Creierul lui rămânea fără oxigen, dar asta nu-i împiedica gândurile să-mi explodeze în minte. Am văzut totul. Amintirile și gândurile lui ardeau incandescent în spatele ochilor mei, dar nu mi-am slăbit strânsoarea, nici măcar atunci când mintea îngrozită a santinelei a adus la suprafață o imagine cu el însuși holbându-se cu ochii larg deschiși la tavanul coridorului întunecat. Să fi fost mort, oare?

Dar nu aveam de gând să-l omor. Soldatul mă depășea cu mai bine de-un cap în înălțime, iar un braț al lui era cât un picior al meu. Reușisem să-l domin numai pentru că era cu spatele la mine și-l luasem prin surprindere.

Instructorul Johnson numea această mișcare Menghina și mă mai învățase multe altele pe lângă ea. Deschizătorul de conserve, Crucifixul, Pârghia, Nelson, Tornada, Blocarea încheieturii și Pocnetul spinării erau

doar câteva dintre ele. Toate erau modalități prin care eu, o fată de un metru șai'ș'cinci, puteam să apuc și să imobilizez o persoană superioară din punct de vedere fizic, până apucam să-mi scot adevărata armă.

De-acum, bărbatul aproape că halucina. M-am strecurat în mintea lui cu ușurință și fără durere; toate amintirile și gândurile care se ridicau la suprafața minții lui conștiente erau pătate cu negru. Culoarea se difuza prin ele ca o pată de cerneală pe o hârtie udă. Și abia atunci, după ce mi-am înfipt bine ghearele în el, am slăbit strânsoarea din jurul gâtului său.

Probabil că numai la asta nu se așteptase când ieșise la o pauză de țigară pe ușa ascunsă din laterala magazinului.

Sub tuleiele palide ale bărbii nerase, mușcătura aerului rece de Pennsylvania înroșise puternic obrajii bărbatului. Am scos o singură respirație fierbinte de sub masca de schi și mi-am dres glasul, perfect conștientă de cele zece perechi de ochi care mă urmăreau. Când mi-am trecut degetele peste pielea bărbatului, am văzut că tremurau; mirosea a fum stătut și a gumă mentolată pe care o folosea în încercarea de a-și acoperi prostul obicei. M-am aplecat spre el, apăsându-i două degete pe gât.

— Trezește-te, am șoptit.

Cu o sforțare, bărbatul a deschis larg ochii, ca un copil. Am simțit că mi se strânge stomacul.

Am aruncat o privire peste umăr la echipa tactică din spatele meu, care urmărea toată scena în tăcere, cu chipurile ascunse de măști.

— Unde e Prizonierul 27? am întrebat.

Eram în afara zonei acoperite de camerele de supraveghere — cred că de aia a considerat și soldatul că poate să se strecoare afară ca să-și ia liniștit câteva pauze

neprogramate — dar eram mai mult decât nerăbdătoare să se termine această parte a planului.

— Haide, dracului, odată! șuieră Vida lângă mine printre dinții încleștați.

Liderul echipei tactice s-a apropiat din spatele meu, iar valul fierbinte care m-a izbit în spate mi-a făcut mâinile să tremure. Nu mă mai durea ca la început când făceam asta. Nu mă mai storcea de energie, nu-mi mai răsuca mintea în noduri dureroase. Dar mă făcea mult mai sensibilă la emoțiile puternice ale celor din apropierea mea — inclusiv la dezgustul acestui bărbat. La ura lui neagră ca moartea.

Vedeam cu coada ochiului părul închis la culoare al lui Rob. Pe buze îi stătea, gata să fie rostit, ordinul de a continua misiunea fără mine. Din cele trei operațiuni conduse de el, nu reușisem să termin decât una.

— Unde e Prizonierul 27? am repetat, dând minții soldatului un ghiont în stilul meu.

— Prizonierul 27.

Mustața groasă i-a zvâcnit când a repetat cuvintele. Firele albe din ea îl făceau să pară mult mai bătrân decât era. Dosarul operațiunii, primit la Cartierul General, conținuse și scurte prezentări ale tuturor soldaților desemnați pentru paza acestui buncăr, inclusiv a acestuia: Max Brommel. Patruzeci și unu de ani, născut în Cody, statul Wyoming, s-a mutat la Pittsburgh, Pennsylvania, unde a găsit o slujbă de programator, pe care a pierdut-o când economia s-a dus de râpă. O nevastă drăguță, actualmente șomeră. Doi copii.

Amândoi morți.

O furtună de imagini tulburi inundă fiecare cotlon și firidă întunecată a minții lui. Am văzut încă o duzină de

bărbați sărind dintr-o dubă, toți îmbrăcați în aceleași uniforme de camuflaj ușoare, și încă vreo câțiva coborând din camionetele militare care încadraseră vehiculul mai mare — plin de criminali, suspecti de terorism și, dacă informațiile primite de Liga Copiilor erau corecte, unul dintre cei mai buni agenți ai noștri.

Dintr-odată calmă, m-am uitat cum aceiași soldați escortau unu... doi... nu, trei bărbați din spatele camionului. Nu erau ofițeri din Forțele Speciale Psi, nici FBI sau CIA și cu siguranță nu era o echipă SWAT¹ sau SEAL² — oricare dintre acestea probabil că ne-ar fi putut zdrobi micuța trupă rapid, dintr-o singură lovitură. Nu. Erau soldați din Garda Națională, rechemați la datorie din cauza vremurilor îngrozitoare prin care trecea țara; măcar în privința asta, informațiile primite de noi fuseseră corecte.

Soldații trăseseră cagule pe capul prizonierilor și le fixaseră strâns, după care îi forțaseră să coboare scările magazinului abandonat spre ușa culisantă argintie a bunkerului ascuns sub clădire.

După ce mare parte din Washington DC fusese distrusă de ceea ce președintele Gray susținea că era un grup de puștani Psi care o luaseră razna, acesta declarase drept prioritate specială construirea unor așa-zise mini-fortărețe peste tot pe coasta de est, pentru cazul în care s-ar fi ivit o altă situație de urgență de o asemenea magnitudine. Unele erau construite sub hoteluri, altele săpate în versanții munților, iar altele, ca ăsta, erau ascunse la vedere, în orașele mici, sub magazine și clădiri guvernamentale. Scopul lor era să-l protejeze pe Gray, cabinetul lui și pe oficialii militari cei mai importanți,

¹SWAT = unități speciale ale Poliției din SUA (N.t.)

²SEAL = forțele speciale de elită ale Marinei SUA (N.t.)

precum și, din câte vedeam, să fie închisori pentru cei care prezentau „amenințări majore la adresa securității naționale“.

Categoria includea propriul nostru Prizonier 27, care se părea că „beneficia“ de tratament special.

Celula lui se afla două niveluri în jos, la capătul unui coridor lung. Era o cameră izolată, cu tavan jos, închis la culoare. Pereții au început parcă să se prelingă de jur împrejurul meu, dar amintirea nu s-a risipit. I-au lăsat cagula pe cap, dar i-au legat picioarele de scaunul de metal aflat în mijlocul celulei, în haloul luminos provenit de la unicul bec ce atârna fără abajur din tavan.

M-am dezlipit de mintea bărbatului, slăbindu-mi atât strânsoarea mentală, cât și pe cea fizică. A alunecat în jos pe zidul cu graffiti al spălătoriei abandonate, captiv încă în ceața propriului creier. Am îndepărtat din mintea lui amintirea chipului meu și a bărbaților de pe aleea din spatele meu cu ușurința cu care aș fi cules pietre de pe fundul unui iaz limpede și deloc adânc.

— Două niveluri în jos, camera patru B, am spus întorcându-mă spre Rob.

Aveam o schiță aproximativă a planului buncărului, dar niciunul dintre micile detalii care ne-ar fi ajutat să ne mișcăm mai precis — nu acționam complet orbește, dar nu se putea spune că eram campioni la capitolul precizie. Însă, în esență, planul acestor buncăre era întotdeauna oarecum același: un șir de scări sau un lift care cobora pe o latură a structurii, de la care pornea la fiecare nivel un coridor lung.

A ridicat o mână înmănușată ca să-mi rețeze restul instrucțiunilor și să facă semn echipei din spatele lui. I-am dat codul extras din amintirea soldatului: 6-8-9-9-9-9-* și

m-am dat deoparte, trăgând-o pe Vida după mine. Cu un mârâit, m-a împins de pe ea în soldatul de lângă mine.

În pulsația luminii verzi a ochelarilor pentru vedere nocturnă, nu-i vedeam ochii lui Rob, dar nici nu era nevoie, ca să-mi dau seama care-i erau intențiile. Nu ne ceruse ajutorul și cu siguranță n-ar fi vrut să ne ținem de coada lui, când el — fost soldat în trupele speciale ale Armatei, cum îi plăcea să ne reamintească la tot pasul — ar fi putut să îndeplinească misiunea fără probleme, cu câțiva dintre oamenii lui. Însă mai presus de orice, cred că îl înfuria misiunea în sine. Regula Ligii era că, dacă erai prins, se reteza orice legătură cu tine. Nu venea nimeni să te salveze.

Dacă Alban își voia înapoi agentul, trebuia să aibă motive foarte serioase.

Cronometrul a pornit în clipa în care ușa s-a deschis alunecând. Cincisprezece minute să intrăm, să înșfăcăm Prizonierul 27, să ieșim și să ne cărăm naibii de acolo. Însă cine știe dacă aveam chiar și timpul ăsta la dispoziție. Atât estimase Rob că le-ar fi luat întăririlor să sosească din clipa în care era activată alarma.

Ușa dădea spre casa scărilor din capătul buncărului. Aceasta cobora în spirală, secțiune cu secțiune, în întuneric, cu doar câteva lumini care să ne ghideze, plasate de-a lungul treptelor de metal. Am auzit când unul dintre cei din echipă a tăiat cablul camerei de supraveghere cocoțate mult deasupra noastră, am simțit mâna Videi îmbrâncindu-mă înainte, dar mi-a luat o vreme — prea multă — ca să mi se adapteze vederea la întuneric. Plă-mâinii îmi ardeau din cauza reziduurilor de chimicale de la spălătorie, captive în aerul uscat, reciclat.

Apoi ne-am pus în mișcare. Rapid și pe cât de silențios putea fi un grup în bocanci grei tropăind în jos pe niște scări.

Când eu și Vida am ajuns la primul palier, sângele îmi zvâcnea în urechi. Șase luni de antrenamente nu însemnau cine știe ce, dar fuseseră suficiente ca să mă învețe cum să îmbrac armura familiară a concentrării cât mai strâns în jurul meu.

Ceva tare m-a izbit în spate, apoi ceva și mai tare — un umăr, o armă, apoi alta, și apoi mai multe, până când au dat naștere unui ritm suficient de regulat încât să trebuiască să mă lipesc puternic de ușa care se deschidea din palier spre buncăr ca să evit loviturile. Când ultimul din echipă a gonit pe lângă noi, Vida a scos un sunet ascuțit. Doar Rob s-a oprit să ne bage în seamă.

— Ne acoperiți până trecem, apoi monitorizați intrarea. De acolo. *Nu* părăsiți poziția.

— Dar trebuia să..., începu să zică Vida.

Am pășit în față ca s-o întrerup. Nu, nu aceștia fuseseră parametrii stabiliți ai operațiunii, dar pentru noi era mai bine. Niciuna dintre noi n-avea motiv să-i urmeze jos, în buncăr, unde am fi putut fi omorâte. Iar ea știa — ne fusese băgată chestia asta în cap într-o dementă, de un milion de ori — că în seara asta, Rob era Lider. Și prima regulă absolută, singura care conta când ajungeai în momentele dintre două bătăi îngrozite de inimă, era că întotdeauna, chiar și atunci când te confruntau cu focul sau moartea sau capturarea, *întotdeauna* trebuia să asculți de Lider.

Vida era în spatele meu, destul de aproape încât să-i simt respirația fierbinte prin împletitura groasă a măștii mele negre de schi. Destul de aproape încât furia pe care o radia să taie chiar și aerul înghețat al Philadelphiei.

Vida radia întotdeauna un fel de înflăcărare însetată de sânge, iar când Cate era Lider al unei operațiuni, această înflăcărare era și mai intensă; dorința de a se afirma în fața Supraveghetorii noastre o făcea întotdeauna să uite toate lecțiile esențiale învățate în timpul antrenamentelor. Pentru ea, asta era un joc, o provocare, o ocazie de a-și demonstra măiestria de țintaș, pregătirea pentru luptă, abilitățile ei de Albastră, perfect rafinate și controlate. Din punctul meu de vedere, era încă o ocazie ideală ca să-și riște viața. La șaptesprezece ani, o fi fost Vida ucenicul perfect, standardul cu care Liga își compara ceilalți puști anormali, dar singurul lucru pe care nu fusese niciodată în stare să-l stăpânească era propria ei nevoie de adrenalină.

— Să nu mai îndrăznești vreodată să mă atingi, târâtură! mârâi Vida cu vocea îngroșată de furie, începând să se îndepărteze de mine cu spatele, ca să-i urmeze în jos pe scări. Chiar ești o jigodie așa de lașă încât o să accepți asta fără să crâcnești? Nu-ți pasă că tocmai ne-a umilit? Ești...

Scările mi-au săltat sub tălpi, ca și cum, asemenea unei ființe vii, ar fi tras adânc aer în piept ca să-l lase apoi să iasă într-o expirație explozivă. Și timpul parcă a încetinit din cauza șocului — am fost ridicată în aer și proiectată în ușă cu atâta putere încât mi s-a părut că o simt cum se îndoaie sub lovitura craniului meu. Vida s-a aruncat la podea acoperindu-și capul și abia atunci a ajuns la noi mugetul grenadei ofensive care arunca în aer intrarea de la nivelul de sub noi.

Fumul fierbinte era destul de gros ca să mă sufoce, dar dezorientarea era și mai rea. Mi-am forțat pleoapele să se deschidă. Parcă fuseseră jupuite și frecate până la sânge. Prin întuneric pulsa o lumină stacojie, croindu-și

drum prin nori de praf de ciment. Zvâcnetul înnăbușit pe care-l simțeam în urechi nu era bătaia inimii mele. Era alarma.

De ce folosiseră grenada când știau că avea să fie același cod ca pentru ușa de afară? Nu se auziseră focuri de armă — eram destul de aproape ca să auzim dacă ar fi fost atacați de echipa tactică a buncărului. Acum toată lumea urma să afle că ne-am aflat acolo — pentru o echipă de profesioniști, nu avea nicio logică ce făcuseră.

Mi-am smuls masca de pe față și am râcâit cu degetele urechea dreaptă. O durere ascuțită ca un pumnal mi-a străpuns urechea și am reușit să scot casca de comunicație făcută bucăți. Mi-am apăsat urechea cu mâna înmănușată și m-am ridicat clătinându-mă în picioare, clipind ca să alung greața scârboasă care venea peste mine în valuri. Dar când m-am întors după Vida, ca s-o târăsc înapoi, în sus pe scări și afară, în noaptea înghețată, dispăruse.

Preț de două clipe îngrozitoare, m-am uitat prin gaura căscată în podeaua palierului ca să-i caut trupul neînsuflețit, în timp ce echipa tactică șiroia prin dreptul deschizăturii. M-am sprijinit de zid, făcând eforturi să mă țin pe picioare.

— Vida!

Am simțit cum cuvântul mi-a plecat din gât, dar a dispărut acoperit de pulsația din urechi.

— Vida!

Ușa de pe palierul unde mă aflam era deformată, îndoită, arsă — dar se pare că era încă funcțională. Cu un geamăt, a început să se deschidă, doar pentru ca alunecarea să-i fie oprită la jumătate cu un oribil scrâșnet

strident. M-am aruncat înapoi spre zid și am făcut doi pași în sus, pe scările sfărâmate. Întunericul m-a ascuns din nou sub învelișul lui exact când primul soldat s-a strecurat cu greu prin deschizătura ușii, îndreptând repede pistolul în toate direcțiile în spațiul strâmt. Am tras adânc aer în piept și m-am ghemuit rapid la pământ. A fost nevoie să clilesc de trei ori ca să-mi limpezesc privirea și deja soldații își croiau cu greu drum prin ușa blocată, săreau peste spărtura din podeaua palierului și își continuau drumul pe scări în jos. Am privit trecând patru, apoi cinci, șase, și i-am văzut dispărând înghițiți de fum. O serie de pocnituri ciudate, bâzâitoare, păru să-i urmeze și nu mi-am dat seama decât când m-am ridicat în picioare și mi-am șters fața cu brațul că era zgomot de focuri de armă care venea de dedesubt.

Vida dispăruse, echipa tactică era acum băgată adânc într-un cuib de viespi creat chiar de ea, iar Prizonierul 27...

Fir-ar a dracului, mi-am spus, coborând din nou pe palier. În buncăre ca ăsta erau tot timpul până la douăzeci sau treizeci de soldați. Erau prea mici ca să adăpostească mai mulți de-atât, chiar și temporar. Dar numai pentru că acum coridorul era gol nu însemna că schimbul de focuri de dedesubt atrăsese acolo toată atenția. Dacă eram prinsă, gata. Aș fi fost terminată, omorâtă într-un fel sau altul.

Dar mai era bărbatul pe care-l văzusem, cel cu cagula trasă pe cap.

Nu simțeam o loialitate specială pentru Liga Copiilor. Aveam un contract cu ei, o stranie înțelegere verbală, pe cât de practică, pe atât de sângeroasă. În afara celor din echipa mea, nu aveam pe nimeni acolo de care să-mi pese și sigur nu exista nimeni căruia să-i pese de mine

mai mult decât ca să mă țină în viață și disponibilă pentru a fi dezlănțuită asupra țintelor lor, ca un virus.

Picioarele nu mi se mișcau. Nu încă. Era ceva cu scena aceea de o tot revedeam în minte iar și iar. Era felul în care îi legaseră mâinile, felul în care îl duseseră pe Prizonierul 27 jos, în necunoscutul întunecat al bucărilor. Era sclipirea armelor, improbabilitatea evadării. Am simțit cum disperarea se ridică în mine ca un nor de abur, împrăștiindu-mi-se în tot corpul.

Știam cum era să fii prizonier. Cum era să simți că timpul s-a oprit în loc, pentru că în fiecare zi mai pierdeai un strop din speranța că situația ta avea să se schimbe, că avea să vină cineva să te ajute. Și m-am gândit că dacă unul dintre noi ar putea măcar ajunge la el ca să-i arate că veniserăm, dar operațiunea eșuase, o asemenea încercare ar merita orice risc.

Dar nu exista nicio cale sigură în jos, iar bătălia de dedesubt se purta cu o furie tipică armelor automate. Prizonierul 27 avea să știe că oamenii lui veniseră — și că nu putuseră să ajungă la el. Trebuia să mă scutur de această compasiune. Trebuia să nu mai gândesc ca și cum acești adulți meritau vreun dram de milă, cu atât mai puțin agenții Ligii. Până și noii recruți îmi părea că duhnesc a sânge.

Dacă stăteam aici, exact unde-mi ordonase Rob, era posibil să n-o mai găsesc niciodată pe Vida. Dar dacă nu-l ascultam și plecam, avea să-și iasă din minți de furie.

Poate că a vrut să stai acolo când a explodat grenada, șopti o voce mică din străfundurile minții. Poate că spera...

Nu. N-aveam să mă gândesc acum la asta. Responsabilitatea mea era Vida. Nu Rob, nu Prizonierul 27, ci vipera nenorocită de Vida. Când aveam să scap de aici, când o voi fi găsit pe Vida, când ne puteam simți în

siguranță, în Cartierul General, aveam să derulez filmul evenimentelor, să-l revăd și să-l analizez. Dar nu acum.

Urechile încă-mi zvâcneau, prea tare ca să aud pașii grei care veneau dinspre postul de observație din spălătorie. Am întins mâna după ușa de la ieșire și efectiv ne-am izbit unul de altul.

Soldatul acela era tânăr. Dacă m-aș fi luat strict după înfățișare, aș fi zis că era doar cu câțiva ani mai mare ca mine. Ryan Davidson, interveni creierul meu, apucându-se să scuipe tot felul de informații inutile din dosarul misiunii. Născut și crescut în Texas. Soldat în Garda Națională de când i se închisese colegiul. Licențiat în Istoria Artei.

Însă una era să ai viața cuiva înaintea ochilor, tipărită cu litere negre, clare, și cu totul altceva să dai nas în nas cu omul în carne și oase. Să-i simți duhoarea fierbinte a respirației și să vezi cum îi sare inima în gât.

— E... ei!

A dus mâna la arma de la șold, dar mi-am lansat un picior spre mâna lui și arma a zburat zăngănind peste palier și în jos pe scări.

Am plonjat amândoi după ea.

M-am izbit cu bărbia de metalul argintiu și impactul mi-a zdruncinat, efectiv, creierii. Preț de o singură secundă orbitoare, n-am mai văzut nimic înaintea ochilor, doar o explozie de un alb imaculat. După care lumea s-a întors, în culori vii și sclipitoare. Apoi și-a făcut drum spre mine durerea; când soldatul m-a placat și m-am izbit de podea, mi s-au înfipt dinții în buza de jos, despicând-o. Sângele a țâșnit, stropind scările.

Gardianul m-a țintuit la pământ cu toată greutatea lui. În clipa în care l-am simțit sucindu-se, am știut că

duce mâna după stație. Auzeam vocea unei femei turuind; am auzit-o spunând „*Raportează situația*” și „*Urc și eu acolo*” și, știind exact cât de terminată aș fi fost dacă s-ar fi întâmplat oricare dintre aceste lucruri, am intrat în ceea ce instructorului Johnson îi plăcea să numească panică ținută sub control.

Panică pentru că situația părea să escaladeze cu repeziciune.

Ținută sub control pentru că în situația cu pricina eu eram prădătorul.

Una din mâini îmi era prinsă sub piept, cealaltă între spatele meu și abdomenul lui. Am ales-o pe aceea. I-am adunat în pumn uniforma cât de mult am putut, căutând pielea dezgolită. Degetele rătăcitoare ale creierului meu s-au întins spre capul lui și și-au croit drum înăuntru, unul câte unul. S-au luptat cu amintirea feței mele surprinse după ușa, cu imagini albastre, schimbătoare, cu femei dansând pe scene cufundate în semiîntuneric, un câmp, un alt bărbat lansându-și pumnul spre fața lui...

Apoi greutatea de pe mine a dispărut și aerul mi-a năvălit înapoi în plămâni, rece și stătut. M-am rostogolit în patru labe, gâfâind ca să inhalez și mai mult. Silueta care stătea în picioare deasupra mea îl azvârlise pe scări ca pe un ghem de hârtie mototolită.

— ... sus! Trebuie să...

Vorbele se auzeau de parcă erau propagate sub apă. Fără şuvițele de păr șocant de violet care scăpaseră de sub masca ei de schi, probabil că n-aș fi recunoscut-o pe Vida. Bluza și pantalonii ei negri erau sfâșiate și părea să se miște cu un fel de șchiopătat, dar era vie și prezentă și oarecum întreagă. I-am auzit vocea prin țiuitul înăbușit din urechi.